

lifting łazienki



foto. Sanitec Koło

Kiedy korzystamy z łazienek u znajomych lub oglądamy w sklepach ofertę rynkową ich wyposażenia, dochodzimy w końcu do wniosku, że naszą trzeba koniecznie zmodernizować. Nie łudźmy się jednak, że będzie to zadanie proste. Zwłaszcza, gdy oprócz wymiany sprzętów na nowe, zdecydujemy się również na jej „przemeblowanie”. Remont łazienki jest bowiem jednym z trudniejszych oraz kosztowniejszych przedsięwzięć.

■ Cezary Jankowski

Remont łazienki, zwłaszcza gdy połączony jest ze zmianą położenia i rozstawienia przyborów sanitarnych, wymaga odpowiedniego rozbudowania instalacji ciepłej i zimnej wody, kanalizacyjnej oraz elektrycznej. To oznacza prowadzenie robót na wielu odcinkach i dobrze jest wiedzieć, od czego zacząć i jak zaplanować harmonogram prac. Dobrze jeszcze przed ich rozpoczęciem zrobić własny projekt całego przedsięwzięcia (przy poważniejszych zmianach i tak trzeba będzie zamówić go u profesjonalisty), warto

kupić wszystkie potrzebne urządzenia, by „przymierzyć je”, zanim wewnątrz zostanie całkowicie wykończona.

Prześledźmy zatem poszczególne etapy takiego generalnego remontu – z pozycji praktyki zwracamy uwagę na ważne momenty.

SZYKUJEMY „PLAC BUDOWY”

Najlepiej, gdy na czas remontu pomieszczenie zostanie wyłączone z użytku, zatem w komfortowej sytuacji będą mieszkańcy domów z większą liczbą łazienek

lub choćby z drugim WC. Na początku trzeba bowiem zdemontować urządzenia sanitarne, a dopiero potem można skuć glazurę. Starych płytek ceramicznych, tak na ścianach jak i na podłodze, nie trzeba koniecznie usuwać pod warunkiem, że mocno trzymają się podłoża. W razie wątpliwości, w kilku miejscach można je odkuć i sprawdzić, czy na oderwanych fragmentach płytek pozostają przyklejone resztki zaprawy. Jeśli płytki nie są mocno przytwierdzone, trzeba je usunąć w całości, a podłoże naprawić zaprawą wyrównującą.

NAJPIERW KANALIZACJA

Przy ustalaniu miejsca zamontowania sedesu, wanny, brodzika czy umywalki należy sprawdzić możliwość podłączenia odpływów do pionu kanalizacyjnego. Modernizacja instalacji kanalizacyjnej nie należy do łatwych. Wręcz przeciwnie, przysparza więcej problemów, ze względu na duże przekroje rur odpływowych oraz konieczność zachowania wymaganych spadków.

Możliwość dostosowania instalacji kanalizacyjnej do nowych potrzeb zależy będzie od lokalizacji łazienki. Zarówno w domach podpiwniczonych, jak i na piętrze, do pionu i odpływów można dostać się od dołu, robiąc przekucia przez strop niemal w dowolnym miejscu. Instalację poprowadzi się wówczas pod stropem, osłaniając ją, w razie potrzeby, sufitem podwieszanym.

Natomiast rury umieszczone w podłożu na gruncie w sposób istotny ograniczają pole manewru przy rozmieszczaniu przyborów sanitarnych, chyba że zdecydujemy się na zerwanie podkładu podłogowego i ułożenie na nowo rur odpływowych. Ponieważ trudno ukryć rurę odprowadzającą ścieki z sedesu ze względu na jej dużą średnicę (110 mm), podłączenie do pionu powinno być możliwie krótkie (do 1 m) i osłonięte ekranem lub ścianką instalacyjną **1**.

DOPROWADZENIE CIEPŁEJ I ZIMNEJ WODY

Rozprowadzenie instalacji wodociągowej można wykonać na trzy sposoby.

W układzie tradycyjnym podłączenia do poszczególnych przyrządów odchodzą od trójników montowanych na przewodzie zasilającym.

System rozdzielaczowy stosowany jest wtedy, gdy przybory rozmieszczone są w dużych odległościach między sobą lub na przeciwległych ścianach. Wygodny w wykonaniu jest również układ z tzw. trójnikami ustalonymi, zwłaszcza gdy przybory są blisko siebie, a podejścia do baterii na zbliżonym poziomie. Wtedy trójnik pełni jednocześnie funkcję przyłącza do baterii, a rury prowadzone są odpowiednio poniżej i powyżej miejsc podłączenia. Układ taki wymaga jednak dokładnego zaznaczenia przebiegu tras (np. przez wykonanie dokumentacji fotograficznej z miarką), aby przy mocowaniu akcesoriów łazienkowych nie przewiercić rury.

INSTALACJA ELEKTRYCZNA

Instalacja elektryczna w remontowanej łazience powinna umożliwić wygodne i bezpieczne połączenie oświetlenia, wentylatora wywiewnego, czasami gniazd do pralki, golarki lub podgrzewacza wody. W przypadku instalowania wanny z hydromasażem również konieczne będzie doprowadzenie w jej pobliżu zasilania elektrycznego.

Warto wydzielić przynajmniej dwa obwody zasilania, np. oddzielny dla oświetlenia i pralki lub innych urządzeń o dużym poborze prądu.

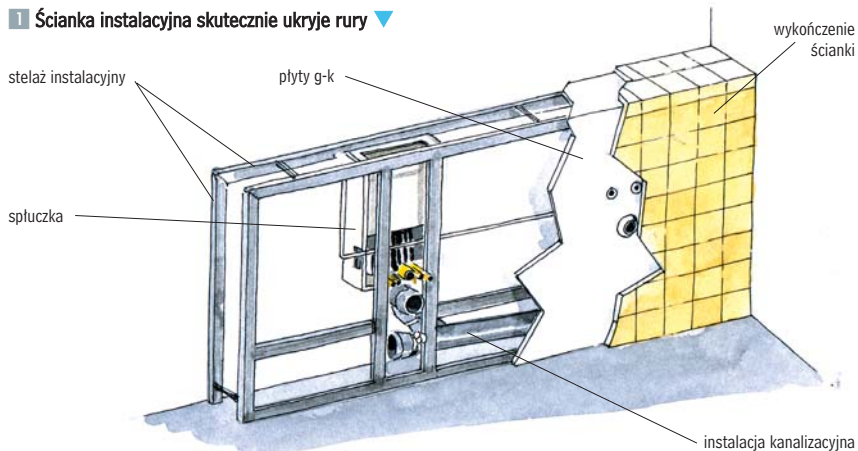
Zgodnie z przepisami, w odległości mniejszej niż 60 cm od obrysu wanny lub brodzika, nie wolno instalować żadnych gniazd, wyłączników czy oświetlenia zasilanych napięciem 230 V **2**.

Stałego podłączenia do instalacji wymaga oświetlenie, wentylator wyciągowy oraz ewentualnie podgrzewacz wody i urządzenia do hydromasażu. Wszelkie połączenia powinny być umieszczone w hermetycznych puszkach i zabezpieczone przed zalaniem wodą.

WYKONANIE INSTALACJI ...KANALIZACYJNEJ

Do tego celu najlepsze będą rury i kształtki z PVC, o średnicach 32-110 mm, łączone kielichami z uszczelką gumową. W przypadku konieczności skracania rur, ich prosty (tzw. bosy) koniec trzeba koniecznie zukosować na

1 Ścianka instalacyjna skutecznie ukryje rury ▼



łym obwodzie tak, aby nie uszkodził on uszczelnienia.

Przed połączeniem, uszczelkę i końcówkę rury można posmarować płynem poślizgowym (do naczyń lub mydłem), ale nie wolno używać do tego celu żadnych smarów czy tłuszczów.

Rury trzeba prowadzić ze spadkiem w kierunku odpływu nie mniejszym niż 3% i mocować obejmami w odstępach nie większych niż 1 m. Do zmiany kierunku przebiegu tras służą kolana o różnym kącie załamania – można dobrać je już w trakcie montażu. Przy załamaniach o kącie 90°, zamiast pojedynczego kolana, lepiej wstawić dwa po 45°.

Tylko w wyjątkowych sytuacjach można łączyć rury za pomocą kolan nastawnych, gdyż są one mniej pewne pod względem szczelności niż stałe. Należy również unikać giętkich przewodów kanalizacyjnych, a jeśli już zachodzi taka konieczność, montujemy je w miejscach łatwo dostępnych. Jeśli zdecydujemy się na sedes podwieszany, do jego założenia konieczny będzie stelaż, który trzeba obudować lub ukryć w ścianie instalacyjnej.

Wyjścia syfonowe od różnych przyborów mogą mieć średnicę 32-50 mm, ale

dalejszy odcinek instalacji kanalizacyjnej powinien być złożony z rur o średnicy co najmniej 50 mm.

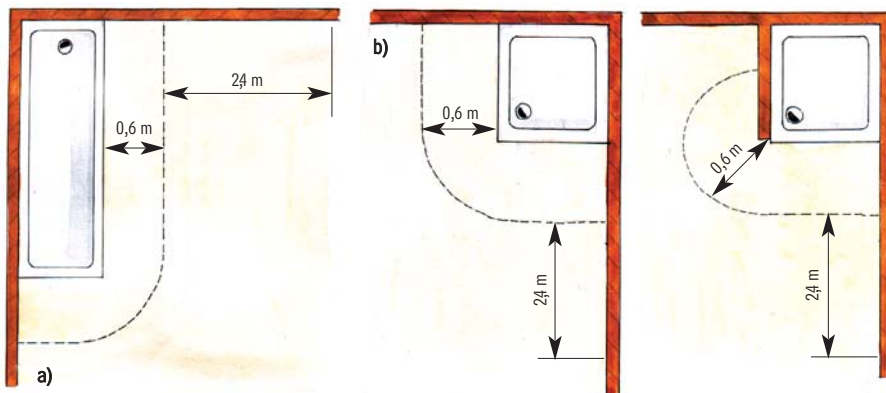
...WODNEJ

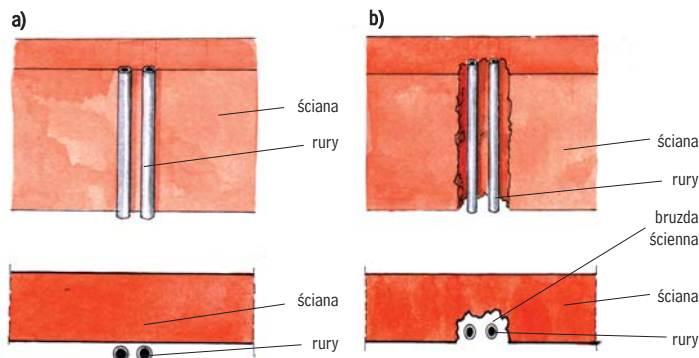
Doprowadzenie rur ciepłej i zimnej wody będzie mniej kłopotliwe, zwłaszcza gdy zdecydujemy się na użycie elastycznych rur warstwowych (PEX-Al-PEX).

Rury można umieścić w brzdach instalacyjnych lub mocując uchwyty poprowadzić po wierzchu ściany i osłonić następnie ekranem **3**. Rur warstwowych nie trzeba łączyć kolankami w miejscach załamania ich przebiegu, bowiem można je dowolnie wyginać. A to znacznie ułatwia wykonanie instalacji.

Doprowadzenie rur do baterii instalowanych na ścianie wymaga poprowadzenia ich w brzdach ściennych. Powinny być wykute na głębokość umożliwiającą zakrycie rur przynajmniej jednocentymetrową warstwą tynku. Na rury trzeba nałożyć karbowane rury osłonowe (tzw. peszel), które zabezpieczą je przed uszkodzeniem i umożliwią swobodną rozszerzalność cieplną.

2 Do najbliższego ootoczenia wanny czy brodzika nie wolno doprowadzać prądu – dalej gniazda muszą być bryzgoszczelne ▼





3 Prowadzenie rur: a) na wierzchu ściany, b) w bruzdzie ▲

Końcówki przyłączeniowe muszą być zamocowane w rozstawie 150 mm, przy czym wodę ciepłą doprowadzamy do lewej końcówki, a zimną – do prawej. Utrzymanie wymaganego rozstawu i głębokości osadzenia końcówek względem płaszczyzny ściany ułatwiają listwy montażowe. Przyłącza do baterii stojących nie wymagają tak precyzyjnego ustalenia, ale powinny przynajmniej znajdować się w takim miejscu, aby można było do nich podłączyć standardowe wężyki przyłączeniowe.



4 Ukrycie rur w ścianie instalacyjnej pozwala elegancko wykończyć łazienkę (fot. Geberit) ▲

Łazienka nie będzie wyglądała elegancko, jeżeli rury instalacyjne prowadzone po wierzchu ścian nie zostaną zasłonięte. Dobrym na to sposobem, zwłaszcza w przypadku trudnych do ukrycia w ścianie rur kanalizacyjnych, jest postawienie tzw. ścianki instalacyjnej z profili stalowych, do której mocuje się płyty gipsowo-kartonowe lub gipsowo-włóknowe. Rozwiązanie takie jest też szczególnie korzystne, gdy będziemy instalować podwieszany sedes lub bidet, a stelaż montażowy do tych przyborów schowany zostanie za taką ścianką 4.

Rury można również schować w kanale przypodłogowym, który obkłada się płytami g-k i wykańcza płytkami ceramicznymi.

Po wykonaniu instalacji ciepłej i zimnej wody należy poddać ją próbie szczelności – pod ciśnieniem wody ok. 0,6 MPa. Dopiero wtedy można zatynkować bruzdy instalacyjne. Na czas próby i do zakończenia innych robót, otwory przyłączeniowe do baterii powinny być zamknięte odpowiednimi korkami.

Trudno sprawdzić szczelność instalacji kanalizacyjnej, dlatego jej montaż powinien być szczególnie staranny, z uwzględnieniem dobrego ułożenia uszczelek i głębokości osadzenia rur w kielichach. Po zakończeniu montażu wszystkie otwory odpływowe trzeba zaślepić, by w czasie dalszych robót nie przedostały się tam trudne do usunięcia zanieczyszczenia.

...ELEKTRYCZNEJ

Przebieg instalacji, ale jeszcze bardziej miejsca montażu gniazd, mają umożliwić wygodne użytkowanie wszystkich łazienkowych urządzeń „na prąd” włącznie z oświetleniem (często jest kilka lamp). Cała instalacja powinna być wykonana z przewodu trójżyłowego i chroniona wyłącznikiem różnicowo-prądowym o prądzie zadziałania 30 mA. W przypadku instalowania oświetlenia w pobliżu wanny, do zasilania



Profesjonalne rozwiązania do izolacji łazienek

Łazienki to pomieszczenia szczególnie narażone na wilgoć. Ściana lub podłoga pokryta glazurą bądź terakotą nie jest stuprocentowo szczelna. Poprzez spoiny woda i wilgoć dostają się do podłoża, powodując długotrwałe uszkodzenia. Tego typu problemom można zapobiec stosując profesjonalne produkty marki Ceresit.

System uszczelniania powierzchni pod płytkami ceramicznymi:

- Ceresit CL 50 – Powłoka uszczelniająca, elastyczna
- Ceresit CL 51 – Folia izolacyjna w płynie
- Taśma uszczelniająca Ceresit



www.ceresit.pl

Infolinia: 0-800 120 241



Ułożenie izolacji przeciwwilgociowej

W łazienkach często nie ma prawidłowej izolacji przeciwwilgociowej, zarówno na podłodze, jak i na ścianach. Dlatego przed ułożeniem płytek należy nałożyć na podłogę 2-3 warstwy preparatu uszczelniającego, nazywanego popularnie płynną folią.

Izolację taką wykonuje się na całej powierzchni podłogi i do wysokości ok. 20 cm na wszystkich ścianach. W obrębie brodzika i wanny izolację nakłada się również na ściany do wysokości ok. 2 m. W narożach i na styku podłogi ze ścianami dodatkowo wstawia się paski specjalnej folii, wtapiając je w preparat uszczelniający. Na tak wykonanej izolacji przeciwwilgociowej można już bezpośrednio przyklejać płytki ceramiczne.

trzeba wykorzystać transformator obniżający napięcie do 12 V. Gniazda należy wyposażać w bolec ochronny (uziemiający).

Zależnie od stanu pozostałej części instalacji domowej, obwody elektryczne z remontowanej łazienki podłącza się do istniejącej rozdzielniczy lub montuje nową. Przewody instalacyjne, o przekroju dostosowanym do obciążenia, układa się w tynku lub prowadzi w rurkach umieszczonych w bruzdach.

WYKOŃCZENIE ŚCIAN I PODŁOGI

Nowe płytki ceramiczne na ściany i podłogi można ułożyć na starych, o ile mają one dobrą przyczepność do podłoża. Jeżeli nie – trzeba je będzie usunąć.

Ściany pokryte cienką warstwą farby o dobrej przyczepności do podłoża i otynkowane tynkiem cementowo-wapiennym nadają się do bezpośredniego ułożenia płytek przy użyciu elastycznych zapraw

5 Płytki mocuje się do ściany łatwo, ale trzeba zadbać o staranne wykonanie pracy (fot. Henkel) ▼



klejowych **5**. Pomalowaną powierzchnię trzeba najpierw zmatowić gruboziarnistym papierem ściernym, co znacznie zwiększy przyczepność zaprawy. Warto też zrobić siatkę płytkich nacięć (np. ostrym skrobakiem lub dłutem) aż do odsłonięcia tynku.

Jeśli na ścianie nałożonych jest wiele warstw farby i widoczne są spękania powierzchni oraz złuszczenia, konieczne będzie całkowite lub częściowe usunięcie powłoki malarskiej.

Całkowite zlikwidowanie farby jest bardzo pracochłonne i uciążliwe (skrobanie, opalenie lub środki chemiczne), dlatego częściej nacina się powierzchnię ścian szlifówką lub dłutownicą. Rowki powinny równomiernie pokrywać co najmniej 60% powierzchni i zagłębiać się na ok. 5 mm. Przy słabych tynkach trzeba je dwukrotnie pokryć środkiem gruntującym, co zwiększy ich wytrzymałość. Następnie zagłębienia wypełnia się elastyczną zaprawą klejową i po jej związaniu można układać glazurę przy użyciu takiej samej zaprawy.

Ściany w bardzo złym stanie, krzywe lub pokryte słabym tynkiem wapiennym, który sypie się przy skrobaniu palcem, wymagają całkowitego usunięcia tynku aż do warstwy muru i powtórnego otynkowania.

Nowe pokrycie tynkarskie z gotowej zaprawy cementowo-wapiennej nakłada się – warstwą grubości do 2 cm – na odkurzone i zagruntowane podłożo. Tynku nie należy zacierać na gładko, gdyż do szorstkiej powierzchni lepiej przykleja się zaprawa mocująca płytki.

Na zniszczone i nierówne ściany można też nałożyć wodoodporne płyty gipsowo-kartonowe. W ścianie wierce się otwornicą do muru siatkę otworów o średnicy 5 cm i w rozstawie 30 cm. Otwory powinny sięgać do powierzchni cegieł. Po zagruntowaniu wypełnia się je plackami gipsowej zaprawy klejowej i dociska płyty. Ilość zaprawy powinna być tak dobrana, aby przy równym przyłożeniu płyty przyklejała się we wszystkich punktach. Potem można mocowanie dodatkowo wzmocnić kołkami rozporowymi do szybkiego montażu, umieszczonymi w niektórych punktach klejenia. Po zaspoinowaniu styków i zaimpregnowaniu powierzchni płyt można przystąpić do układania glazury. W porównaniu z całkowitym usunięciem tynku jest to zdecydowanie mniej uciążliwa metoda

przygotowania podłoża pod wykończenie i pozwala na pokrycie ściany płytkami już następnego dnia.

Do klejenia płytek podłogowych najlepiej użyć zapraw klejowych o podwyższonej elastyczności, a przy mocowaniu do starej okładziny konieczne będzie użycie elastycznej zaprawy klejowej na tzw. trudne podłoża. Taką zaprawę stosujemy również wtedy, gdy przy okazji remontu zdecydowaliśmy się na podłogowe maty grzewcze.

Przy układaniu płytek należy zwrócić uwagę na ich prawidłowe rozmieszczenie, aby w narożnikach nie trzeba było wstawiać wąskich pasków. W narożnikach i przy podłodze umieszczamy listwy brzegowe z tworzywa sztucznego bądź metalu. Płytki można spoinować po 1-2 dniach od ich ułożenia.

PODŁĄCZANIE PRZYBORÓW

Montaż przyborów sanitarnych oraz podłączenie urządzeń elektrycznych przeprowadza się po ułożeniu okładzin ściennych i podłogowych.

Sedes – zależnie od tego czy będzie wiszący, czy stojący – mocuje się śrubami do stelaża lub kołkami osadzonymi w podłodze. Podłączenie wody do spłuczki wykonuje się: w sedesach podwieszanych – wewnątrz obudowy po zdjęciu przycisku spłukującego; w sedesach stojących – spłuczkę podłącza się elastycznym wężykiem.

Odływ do kanalizacji zapewnia sztućcer przyłączeniowy z elastyczną uszczelką.

Podobnie jest z bidetami, z tym, że ich bateria wymaga podłączenia również do ciepłej wody.

Umywalka może być montowana jako naszałkowa lub mocowana do ściany. Jeśli na szafce, to baterię wystarczy połączyć wężykami elastycznymi z końcówkami przyłączeniowymi ciepłej i zimnej wody. Następnie montuje się syfon i wstawia jego wylot do rury odpływowej.

Umywalki wiszące mocuje się do ściany specjalnymi śrubami z plastikowymi podkładkami. Syfon i podłączenie zasłoni postument wstawiony pod umywalkę (tzw. noga), ewentualnie półpostument przykręcony do ściany lub podwieszony na sprężynach do umywalki. Miejsce styku umywalki ze ścianą trzeba koniecznie uszczelnić masą silikonową.

Jeśli w łazience będzie **pralka**, odływ najłatwiej podłączyć bezpośrednio

do syfonu wyposażonego w dodatkową końcówkę przyłączeniową.

ZABUDOWA WANNY I BRODZIKA

Wanna lub brodzik mogą zostać obudowane lub obłożone płytkami ceramicznymi. Często urządzenia te są wyposażane w gotowe, zdejmowane obudowy i to czyni ten etap remontu najłatwiejszym **6**. Przy okazji takie obudowy zapewniają łatwy dostęp do przestrzeni, w których znajdują się podłączenia (w razie awarii to nieocenione udogodnienie).

Jest oczywiste, że bardziej efektywna będzie obudowa, szczególnie dla wanny, wykonana indywidualnie. Do obmurowania najwygodniej użyć bloczków z betonu komórkowego grubości 5-6 cm, które łatwo przycina się i dopasowuje np. do krzywizn wanien półokrągłych. Można również zbudować stelaż z profili stalowych i obłożyć go płytkami gipsowo-kartonowymi lub gipsowo-włóknowymi. Płytki mocowane na obudowie nie mogą być zbyt szerokie, gdyż na łukowej powierzchni powstaną nieestetyczne załamania. W obudowie wanny konieczne



6 Wanny ze zdejmowaną obudową są najwygodniejszym rozwiązaniem (fot. Aquaform) ▲

trzeba pozostawić otwór rewizyjny umożliwiający dostęp do syfonu. Można go zamaskować mocowaną na magnesie płytką z naklejoną glazurą.

Wanna z hydromasażem wymaga zdejmowanej obudowy, bo musi być doj-

ście do umieszczonych pod nią urządzeń. W brodziku, zamiast otworu rewizyjnego w obudowie, można zamontować syfon z wyjmowanym wkładem, który umożliwi jego czyszczenie od zewnątrz.

I nowa łazienka gotowa... ■

REKLAMA

Torggler

Budujemy trwałe związki



EKOR 12 ZAPRAWA KLEJOWA

Pozwala kleić na trudnych i nietypowych podłożach:

- stare okładziny ceramiczne
- powłoki z farb olejnych i emulsyjnych
- płyty drewnopodobne
- mikrozaprawy hydroizolacyjne (tarasy i balkony)
- podłogi ogrzewane

Oszczędza Twój czas!

